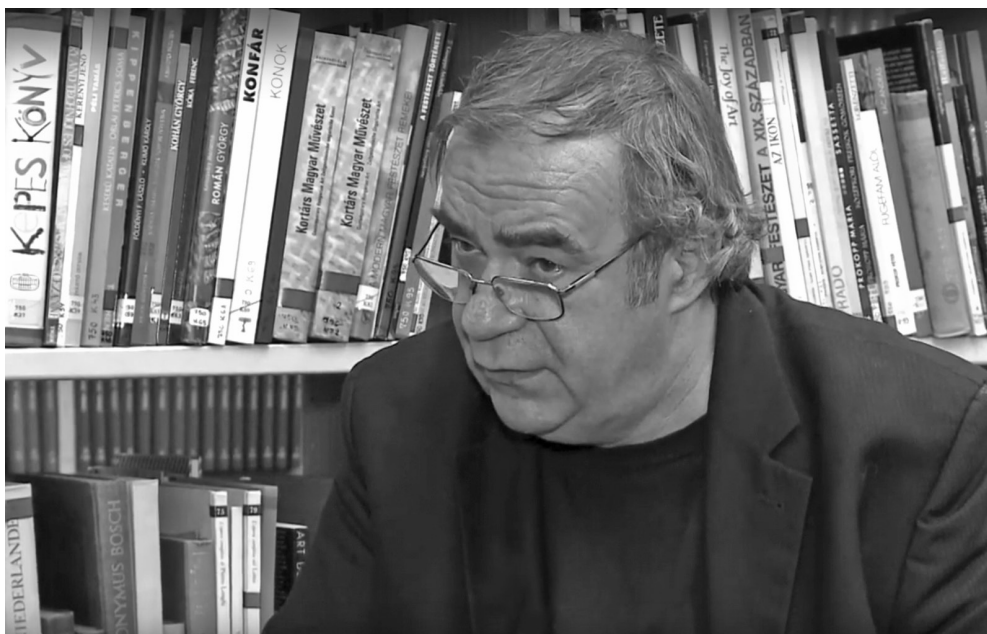

*most egyben vagy lehet szerteséjjel,
éjjelben a nappal, nappallal az éjjel,
lehet minden és lehet a nagy semmi,
ellökni szokat vagy kezét kézbe venni.*

Lehet Istennel és Isten nélkül lenni.

Választhatsz, vagy elhagyod magad, vagy teszed a dolgodat. Vagy felmész a mennybe, vagy lépegetés, netán zuhanás lefelé. A depressziótól a reménykedésig. Választhatsz a pince mélye vagy szolid koccanat között. A magyar értelmiség előtt, régi vicc és felemás igazság, két út van: az egyik az alkoholizmus, a másik járhatatlan. De reménykedem, van harmadik út is: egy kis, mérsékelt feszültség-oldó borozgatás, sörözgetés, csevegés. És munka és tartás... És kapcsolatok ápolása, akivel érdemes... Mindenből további munka is lehet, hadd dicsekedjem, hogy régi barátom, a rendező Tényi István *A fekete emberek* című novellámból filmet készített mostanában. Vagy Dinnyés József daltulajdonos barátom 24 versemet zenésítette meg nemrégiben, CD is készült *Szólt egy hang* címmel. És az élet? Az is kell! Nagyon és mégis arányosan. Azt tanácsolom most is, amit az *Intelem hazánk fiaihoz* kétsorosomban: „*Okosan igyál, / ha nem is racionálisan.*”

Aknay Tibor Egy cserép ciklámen

Egy cserép ciklámen.
Első bálós lányok.
Sötétlő szirmukat
félve nyitják, és
ahogy átdereng
rajtuk a reggeli fény,
szinte látni,
bőrük alatt
hogyan reszket
új és új haladéékért
a törékeny élet.

Ördögszekér

Folyton forgó pormotolla,
elszabadult sátánlova,
gazdátlanul maradt hintó,
félfa nélkül lengő ajtó,
pusztai szél árva lánya,
kit hálának tüske ágyba,
nap felkapja, ölbe veszi,
hét határig kíséreteti.
Valahogyan majd hazaér,
fut veled az ördögszekér.

Csillag vagyunk

Anyám keze csillagbölcső,
csontos ujja aranyvessző,
összefonja, abban ringat,
míg elalszom, eldúdoglat.

Anyám haja aransátor,
bújnék alá, nem egy,- százszor.
árnyékában úgy pihennék,
mintha én is szála volnék.

Anyám szeme, mint jó pásztor,
földre terelt égi nyájból,
édes tejével itatott,
maga húsán jóllakatott.

Anyám szava erős váram,
úgy őriz meg hét halálon,
mintha most is bennem szólna,
és csak reám volna gondja.

Anyám arca úgy ragyog rám,
mint a legszebbik szivárvány,
vihár után, alkony-csendben,
csillag vagyunk, s fénye ketten.

Rögös az út

Éveimet koptatom
az életút kaptatón,
sors macskakőn lépdelek,
iszákomban kételyek,
hogymár ott, az elején,
hazudott-e a remény,
vagy én voltam, ki a célt
másnak látva, mást remélt?
Valós-e vagy délibáb
melyet rejt a sors-izsák,
és fontosabb lesz az út,
mint kinyitni hét kaput,
és látni, hogy ott, belül.
csak az ördög hegedül.
Rögös az út, vad a tánc,
nosza, vándor, mit kívánsz?
Út mentéről kincseket,
összeszedtél, mit lehet,
azután, ha nincs tovább,
hátrahagyod lét-ruhád,
és marad, mit örökööl
megőriztél, legbelül.

Zsoltárom te lettél

Széltől is óvatlan,
hajnalom, egyetlen,
én fáradt magamat
nézem a szemedben.

Te vagy a támaszom,
nagy hozsannás csendben,
távoli partokig
te kísérsz el engem.

Zsoltárom te lettél,
menedék lét-igém,
tétova vágyamban,
gyermek-tiszta remény.

Lélekbilincseink
kötnék és lehullnak,
miért tartozunk hát
akármilyen múltnak?

Szállásod, ha bennem,
készítsd az enyémet,
hadd legyünk mi ketten
egymásban egészek.

Kicsi gesztusok kellenek

Kicsi gesztusok,
csöndes félszavak
kellenek,
azok nem tépnek
alig gyógyult
sebet,
egymást hordozni
lélektenyéren
és látni
a másik szemében,
hogy milyenek vagyunk.
Kicsi gesztusok kellenek,
nem a visszavágás
hevülete, az
öngerjesztő sérelmek
poklában égve
csak sínylődik a
lélek.

Kicsi gesztusok kellenek,
hogy tudj emlékezni,
amire kell,
és feledni is,
ha élni akarsz.

Gyerekidő

Hajnali szél cirógatja,
reggeli szél dédelgeti,
a déli nap magas hegynek
árnyékába leülteti.

Ebéd után hívja kedve,
csatangolni völgybe, hegyre,
felhőt kerget, boglyát bolygat,
nincs híjával versnek, dalnak.

Vizet áraszt suhanc bátyja,
öregje az erdőt rázza,
de ha véget ér a napja,
csöndes alkony elringatja.

Reményt csihol

Fut a csillag, fut az égre,
fut az idő nyárból télbe,
sorsa elől fut az élet,
reményt csihol most a lélek.

Hamis hitek megrabolnak,
igaza vész most a szónak,
és bennünk él temetetlen
szép halottunk, a szerelem.

Séta a Margit hídon

Mentem a Margit hídon át
Budáról Pestre,
velem ballagott az alkony,
és ott túl, a pesti parton
már várt az este.
Nem siettem, hagytam,
hogy megigézzem a látvány,
mely úgy hullt rám,
csendre szomjazóra,
mint ért kalászból pergő
búzaszemek.
Sirályok szálltak a víz felett,
a hídon ezerrel
hasított az élet,
és lent, a hullámos mélyben
mintha azt mondta volna
valaki, tiéd most minden,
hazaviheted, ha akarod:
az alkonyt, a felhőtakarót,
a Dunát is, hallal, hajóval,
és szemközt, a partról
a menyasszonyruhás
karcsú estét.

A lomha vízben
ezer nap mosta arcát,
és egy letört faágon
sodródtak emlékeim.
Olyan volt minden,
mintha csak miattam
állt volna össze így,
megismételhetetlen mutatvánnyá
a különös színház,
melyben – ki tudja -
főhős voltam-e vagy statiszta,
és miért tapsolnak vissza,
és kié az érdem?
Mentem a hídon, és tudtam,
mindezt valaki vigyázza,
de ki ő, miféle mester,
és milyen ecsettel viszi fel álmát
a két part közt feszülő
látóhatárra?
De én, miért vagyok része a képnek?
Miért érzem mégis, hogy varázslat,
ha egy pillanatra csak,
de magam vagyok az élet?

Valahol

Valahol egy
kicsiny gyermek
felhős réten
napot kerget,
ha megkapja,
eléd hozza,
égi jelnek
homlokodra.

Valahol egy
kicsiny gyermek
remény-nyáját
ha terelget,
ott angyalok
énekelnek,
s alig érzed
már a terhed.

Ágon gyöngyöz
Lenn a téren, lent az utcán
táncot járnak, szaporáznak.
Milliárdnyi porló vízcsepp
szúrja oda a legényest,
arasz-magasba csapódik
az elfojtott csakazértis.
Bánat dobol nedves kövön,
ágon gyöngyöz sűrű eső,
lassul a dal, foszló fátyol,
kitáncolunk a világból.

Szegődnek társadul

Lépésed gyöngyvirág,
elringat holdvilág,
harmat az italod,
szívedben angyalok.

Szegődnek társadul,
ha hajnal könnye hull,
kísérném utadat,
lennék mag hó alatt.

Hallgatnék szavadra,
hallgatnál szavamra,
egészen odáig,
világ fogyásáig.